

SAMLAREN

TIDSKRIFT UTGIFVEN

AF

SVENSKA
LITTERATURSÄLLSKAPETS
ARBETSUTSKOTT

TRETTIOFJÄRDE ÅRGÅNGEN

1913

UPPSALA

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG 1913

Tegnér's täflingskrifter i Svenska Akademien.

Af

Alvar Silow.

Under december månad 1911 har det beredts mig tillfälle att taga kännedom om de i Svenska Akademiens arkiv förvarade täflingskrifterna af Esaias Tegnér äfvensom af akademiens protokoll rörande desamma.

Af de sju dikter, hvilka äro kända såsom af Tegnér insända till täflan i Svenska akademien, saknas i dess samling af täflingskrifter två, nämligen de båda dikterna från 1805: "Ynglingens sotsäng eller lifvet och döden" samt "Kulturen".¹ När dessa handskrifter därifrån försvunnit, torde vara svårt att med säkerhet bestämma, men troligt är, att det skett redan straxt efter täflingsresultatets offentliggörande. Som känt är, harmades Tegnér stordligen öfver akademiens sätt att bedöma hans försök, och hans vrede resulterade i den bekanta "straffsången". Med kännedom härom kan man göra det antagandet, att Tegnér i sitt missnöje återfordrat sina två täflingsdikter för detta år, i enlighet med akademiens offentliggjorda bestämmelse, att författarne hade rätt att återfå de försök, som af akademien ej belönats. Detta synes bestyrkt beträffande den ena af dikterna, *Ynglingens sotsäng*. Tegnér-samlingen i Lund äger en handskrift af nämnda dikt, hvilken,

Föreliggande undersökning liksom de följande af hrr G. Bolin och J. Samzelius samt fröken B. Ekholm hafva framgått ur Litteraturhistoriska seminariets i Upsala öfningar läsåret 1911—1912 och ansluta sig sålunda till de från seminariet publicerade »Tegnerstudier», Ups. 1913 (Univ. Årsskrift 1913, 14).

Anton Blanck.

¹ I kapseln för 1805 påträffas anteckning af G. E. Klemmings hand om deras obefintlighet.

Samlaren 1913.

om jag ej misstager mig alltför mycket, är identisk med det till Svenska akademien inlämnade täflingsexemplaret. Redan dess relativt vårdade utstyrsel tyder härpå, och kommer därtill, att handskriften är stympad på ett mycket betecknande sätt. Af första bladet är nämligen den öfversta delen bortklippt — tydligen för att aflägsna en där befintlig anteckning, hvaraf dock en liten rest ännu återstår å första sidans öfre vänstra hörn. En jämförelse med handskrifterna i Sv. akademiens arkiv visar, att det var här sekreteraren, Rosenstein, placerade sin anteckning om ankomstnummer och -datum.¹ Troligen är det denna, som genom stympningen aflägsnats.¹ — Lundahandskriftens version är aftryckt i *Efterl. skrifter* och jubelfestupplagan af *Samlade skrifter*.²

Beträffande den andra täflingsdikten från 1805, *Kulturen*, äga vi ej liknande hållpunkter. Tegnérssamlingens manuskript är en af Tegnér själf gjord renskrift och *möjligen* identiskt med täflingsexemplaret i Sv. akademien. Något mer vägande bevis härför kan emellertid icke företes, men det ordnade skick, hvori äfven denna handskrift föreligger, tyder på, att den i alla händelser är en slutreviderad version och därför — om ej identisk — i det allra närmaste öfverensstämmande med det exemplar, som insändes till akademien.

Hålla dessa antaganden streck, äro vi nu i tillfälle att erhålla en exakt bild af Tegnérss täflingsdikter i det skick, hvori de insändes till Sv. akademien. Till de båda redan tryckta från 1805 års täfling fogas här versionerna af de öfriga dikterna i den form, hvori de föreligga i akademiens arkiv, med undantag för "Svea", hvars

¹ Mot denna hypotes skulle kunna anföras ett förhållande, som jag trott mig kunna konstatera, nämligen att Lundahandskriften af »Ynglingens sotsång» måste härleda sig från ett tidigare år än 1805 — troligen från början af 1803. Detta på grund af ortografiska och andra omständigheter, hvarpå jag ej här kan ingå. (Se härom C. SANTESSONS behandling af nämnda dikt. — *Tegnérss reflexionsdiktning*. Ups. univ. årsskrift 1913.) — Då jag emellertid ej kunnat återfinna en så betitlad dikt vid någon af landets täflingar före 1805, hvartill den skulle kunna tänkas insänd, återstår som sannolikast mitt ofvan gjorda antagande.

² E. TEGNÉR: *Efterl. skrifter*. Sthlm 1874, III, s. 20 ff. — *Saml. skrifter* Jubelfestupplaga. Sthlm 1882. I, s. 290 ff.

smärre afvikelser från förut kända texter behandlas i en här nedan följande specialafhandling.¹

“Öfver lifvets plågor och tröst“, “Ungdomen“ och “Försonlighetens“ båda upplagor 1806 och 1808, afvika samtliga mer eller mindre från förut i tryck eller manuskript kända versioner.

Öfver lifvets plågor och tröst, allmännare känd under titeln *Religionen*,² äger de minsta skiljaktigheterna i förhållande till den hittills kända texten, den efter Tegnér'samlingens manuskript i Efterl. skrifter tryckta (omtryckt i jubelfestupplagan), hvilken text dock saknar en af täflingsversionens strofer³ och dessutom erbjuder en del mindre olikheter i jämförelse med denna.

Hvad *Ungdomen* angår, tryckes den här för första gången i fullständig form. Dess identitet med Tegnér'samlingens anonyma dikt: “Tiden ilar . . .“ har framställts som hypotes af Mjöberg och efter honom af Lyth.⁴ Detta antagande visar sig nu vara riktigt. Den af Mjöberg påpekade personliga tillämpningen till Anna Myhrman i ett parti af Lundahandskriften har i täflingsexemplaret modifierats genom en enkel namnförändring.⁵ I öfrigt äro de två versionerna öfverensstämmande med undantag af en del mindre olikheter.

Försonlighetens version 1806 har förut blott varit bekant genom de smärre citat, som Ljunggren meddelat.⁶ Först med kännedomen om denna text är det möjligt att bilda sig en klar föreställning om framväxten af det diktverk, hvars definitiva form vi äga i “Fridsröster“. — Och den fullständiga kännedomen om denna utvecklingskedja uppnås än ytterligare genom 1808 års här anförda

¹ J. SAMZELIUS: *Svea; texterna*.

² Denna senare titel synes vara ett verk af Elof Tegnér, som först befordrade dikten till tryck (i Efterl. skrifter). Tegnér'samlingens manuskript saknar nämligen titel. Jfr *Efterl. skrifter*, III, s. 5 ff. samt anm. härtill: s. 121.

³ Den sjuttonde strofen, hvilken återfinnes ehuru öfverkorsad i Tegnér'samlingens handskrift.

⁴ J. MJÖBERG: *Stilstudier i Tegnér's ungdomsdiktning*. Ak. afh. Gbg 1911, s. 17. P. G. LYTH: *Tegnér-studier*, Första häft., Örebro 1912, s. 86 ff. Den senare liksom förut O. LEVERTIN (*Svenska gestalter*, Sthlm 1903, s. 247 f.) aftrycker en del af dikten efter Lundamanuskriptet.

⁵ Strof 47: *Anna* ändrat till *Aura*.

⁶ G. LJUNGGREN: *Smärre skrifter*, I, Lund 1872, s. 66 f. not; och samme förf.: *Sv. vitterhetens häfder*, III, Lund 1881, s. 570, not.

täflingsversion af "Försonligheten", som äger en del större och mindre afvikelser¹ från den redaktion, hvilken aftryckts i *Efterl. skrifter* och därefter i jubelfestupplagans kommentar såsom närmast öfverensstämmande med 1808 års till täflan insända handskrift.²

För kännedomen om dessa täflingsdiktars behandling inom Svenska akademien anföres här ur protokollet allt det, som kan vara af betydelse och förut ej framdragits. Visserligen har Ljunggren³ meddelat det viktigaste af detta, men, fränsedt att hans citat ej alltid äro fullständiga, finnes ännu en del att tillägga.

Slutligen aftryckes en förut, ej känd kommentar af Tegnér's hand till den version af Svea, hvilken författaren afämnade till Sv. akademien år 1812 med anledning af akademiens genom Adlerbeth meddelade anmärkningar.⁴ Detta Tegnér'smanuskript ligger nu i Svenska akademiens arkiv såsom bilaga till Svea.

På en närmare litteraturhistorisk behandling af detta material ingår jag ej här, utan hänvisar i de respektive fallen till de samtida afhandlingarna af *C. Santesson* (Tegnér's reflexionsdikning; I: Tegnérstudier, Ups. 1913) och *J. Samzelius* (De olika versionerna af Tegnér's Svea).⁵

I detta sammanhang ber jag få framföra min värdsamma tacksamhet såväl till *Svenska akademien*, hvilken lämnat mig tillträde till dessa Tegnér'dokument, som ock till Riksbibliotekarien *E. W. Dahlgren*, under hvars öfverinseende jag, i enlighet med akademiens beslut, fått taga kännedom om materialet.

¹ Akademi-handskriftens sjuttonde strof saknas i *Efterl. skrifter* etc.; olika lydelse i sextonde strofens senare hälft samt en hel del mindre skilljaktigheter.

² Jfr *Efterl. skrifter*, III, s. 26 o. ff. samt anm. härtill s. 121. *Jubelfestupplagan*, VII, s. 118 ff.

³ G. LJUNGGREN: *Sv. vitterhetens häfder*, III, Lund 1881. — *Svenska akademiens historia*, I, Sthlm 1886. — *Svea. Inbjudningsskrift*, Lund 1887.

⁴ Denna handskrift har kanske varit bekant för Ljunggren. Hans reflexioner öfver Tegnér's rättelser (»Svea», s. 9 f.) kunna möjligen tydas så, ehuru han ingenstädes påpekar handskriftens existens.

⁵ Trycken här nedan följa handskrifterna med största möjliga noggrannhet. Då Tegnér's användande af stora begynnelsebokstäfver ofta är af stilistisk betydelse, har jag ej företagit någon normalisering af dessa, hvaraf följer att vissa egenheter uppstå. (Tegnér brukade t. ex. under sin ungdom ofta K i st. f. k vid början af ett ord.)

Öfver lifvets plågor och tröst.

(1801.)

Täflingsskrifterna under detta år borde enligt akademiens tillkännagifvande vara insända inom den 3 okt.¹ — Enligt sekreterarens, von Rosenstein, anteckning å hskr. inkom densamma som n:r 4 i skaldekonsten den 30 sept.

Hskr. egenhändig af Tegnér; kvartformat.

Aflämnades, enligt protokollet, till akademien vid dess sammanträde den 15 okt. tillsammans med öfriga tjugo täflingsskrifter i skaldekonsten.² Dessas granskning uppdrogs åt Gyllenborg, Oxenstierna, Blom, Leopold och Sjöberg "samt Directeuren Herr Adlerbeth, då han till staden återkommer". — Den 19 nov.³ företogs den sedvanliga granskningen inom akademien, hvarvid n:r 4 fick epitetet "oredig och matt", och synes redan då hafva utdömts, enär den ej omnämnes vid granskarnes aflämnande af deras yttranden och öfver hufvud taget ej vidare förekommer i akademiens protokoll.⁴

Öfver Lifvets Plågor och Tröst.

On a besoin d'un Dieu qui parle au genre humain.
Il n'appartient qu'à lui d'expliquer son ouvrage,
De consoler le foible & d'éclairer le sage.

*Voltaire.*⁵

Du Ödets Slaf, som dömts at lida,	Då qualens Furier tränga dig,
Ur Intets sälla stillhet ryckt	Wid stormens ras och lyckans nycker,
At fram mot gravvens afgrund skrida	Den suck som Plågan från dig rycker
Med bojan på din skullra tryckt:	Quäf, quäf den djupt, och lid, och tig.
Då Ödets järn-hand dig förtrycker,	

¹ Se: Inrikes Tidningar n:r 150, d. 24 dec. 1800.

² Närvarande vid detta sammanträde voro: akademiens kansler Gyllenborg och sekreterare Rosenstein samt Edelcrantz, Lehnberg, Silverstolpe, Oxenstierna, Blom, Leopold, Murberg och Sjöberg.

³ Närvarande vid detta sammanträde: akademiens direktör Adlerbeth, kansler Gyllenborg och sekreterare Rosenstein samt Edelcrantz, Silverstolpe, Oxenstierna, Blom, Leopold, Murberg och Sjöberg.

⁴ Jfr LJUNGGREN, J., *Sv. Akademiens historia*, I, s. 218.

⁵ Ur: *Sur le désastre de Lisbonne*.

Utaf en hand som vigen slungar
 Wid Klippan Prometheiskt smidd,
 Wid denna dag som blixten ljungar
 Høj ögat öfver öknens vidd.
 Där se de Myriader tåga
 Den mörka stig, mot grafven vänd,
 Med hvar sitt fyllda mått af plåga,
 Och djupet öpnadt för de låga,
 Och åskan för de högre tänd.

Den Stores och den Ringes lycka
 Se där en magt som lika gör
 Ge hvar och en sin slaf at trycka,
 Och sin tyran at bäfva för.
 Se straffet grymt, fast rättvist, skrivet
 I hjärtats djup för hvarje brott,
 Och brotten födda hop med lifvet —
 Och nöjet, at ge ångren, gifvet,
 Och hoppet, at bedraga blott.

Hur Plågan all naturen väcker
 Mot dig, olycklige, til Krig!
 Med smittans gift din barm hon racker,
 Med hungren tär hon långsamt dig.
 Ur Ætnas gap hon döden ryter;
 Hon skakar jordens sköt, som bar
 De slott hon i ruiner byter:
 Och, förd på stormen, nederbyter
 Den hydda dygdens fristad var.

Hvart stånd, hvar ålder lika gifver
 Den Hecatomb dess altar får.
 Behofvens barn hon trogen blifver
 Och flyger i Monarchens spår.
 Hon lifvets morgon tyst förgiftar
 Uti begärens skepnad klädd:
 Hon mödan och bekymren stiftar
 För styrkans dar — och qvalen skiftar
 Ut Kring den matta åldrens bädd.

Om du af Himlen fått et hjärta,
 För dina likars Kärlek gordt,
 Du tror at tröst mot lifvets smärta
 Utaf en vän du finna bordt.
 Gå, lugn vid stormerna och slagen,
 Och dröm dig lycklig vid dess barm:
 Men räds at snart ur villan tagen
 Du röner, sårad och bedragen,
 En trolöst gäckad ömhets harm. — —

Hör, Rycktets silfver-stämma ljuder,
 Den ädles lydnad evigt värd:
 De högre dygders lag hon bjuder,
 Och lönen af en gagnad verd.
 I evig glans, dess lager brinner:
 Djerft hastar snillet dina spår.
 Ditt öga stigens brant ej finner,
 Men mäter blott, om snart du hinner
 Den åsk-fjäll där dess tempel står.

Wäl, du hann dit: — Men säg, belöner
 Dess höjd de spillda mödors dar?
 Mån nog för sig ditt hjärta röner
 Hvad för ditt högmod fyllest var?
 O! sällhet gaf ej Rycktets dager,
 O! Minnets hopp var tomt på tröst.
 Ditt afstånd ej min syn bedrager:
 Ser jag ej törnet i din lager?
 Ser jag ej såret i ditt bröst? — — —

Gå, tingens dolda väsen spana,
 Let stränderna af tidens haf,
 Bind viggens flygt, mät stjernans bana
 Klyf strålens udd, väg luften af:
 Från helgedomen af naturen
 Ryck slöjan bort, forsk hvart dess bud,
 Hvar verkning-lag för Kreaturen,
 Och Kän dig deras Herre buren,
 Och i ditt välde Kän en Gud.

Gud, verdars Gud, din magt alt röjer,
 Alt lika hög och underbar:
 Den storm som Oceaner höjer,
 Den tysta suck mitt hjerta drar.
 Han hvilkens vink det Hela manat
 Ur Chaos, och gort Chaos sjelft,
 Han äfven Känskans irrväg banat,
 Och samma hand som Kryptet danat
 Det stjernbesådda fästet hvälft.

Ack ja, han tänder solars skara:
 Ack ja, han penslar blommans drag.
 Hans storhet verdarna förklara,
 Men olycksfull och svag är jag.
 Då sorgerna min lefnad störa
 Hur sku' min tröst de under bli
 Min häpnad, ej min sällhet, göra?
 Mot nödens suck uti mitt öra
 Hvad gör mig Spherers harmonie? — —

Den bild vår åtrå fåfängt retar
 Af sällhet, nekt åt smärtans dald,
 Wid hoppets dag vår blick den letar
 Mot dödens land med bäfvan stäld.
 I, som för jordens blinda slägen
 Tron skänkt åt Eder sanings bloss
 I Wise! som dess rätt förfägen,
 Mån för en bättre verld I mägen
 Te hoppets säkra grund åt oss?

O flärd af vishet som Er dårar!
 O svaghet af Er læras tröst!
 Hon torkar icke sorgens tårar,
 Hon tystar icke tviflets röst.
 Det ryter: »För en kraft som tömmes
 »Se alt, förgänglighetens lån.
 »Tror du at ensam du förglömmes?
 »Och lagen hvartil stjernan dömmes
 »Hvad friar grandet därifrån?»

»Af all Naturen som vi Känne
 »Lydt är Nödvändighetens tvång:
 »Din vanmagt tror sig trotsa henne
 »I dina ödens bundna gång.
 »Då hennes våld din svaghet sporde,
 »Ditt högmod, städs med den i strid
 »Tror blindt at dig hon vörda borde,
 »Och at du sjelf den Kädjan gorde,
 »Som, länk för länk, du vandrar vid!

»Til grafvens evigt slutna slöja
 »Med facklor se de Wise gå,
 »At med de bilder dig förnöja,
 »Som skuggan sprider däruppå:
 »Men nattens chaos-bölja sköljer
 »Den rymd som sträcket innanför;
 »Och hvem kom från de djuphon höljer,
 »Som sade dig hvad där fördöljer
 »Den förlåt du ej lyfta tör?»

Ja, Kän det, rymden af det höga
 För våra fikna blickar göms:
 Den natt som tynger på vårt öga
 Ur Ödets Urna evigt töms.
 Sin flygt förnuftet fåfängt spanner,
 Och, villadt i en okänd rymd,
 Sin vanmagt svindlande bekänner,
 Och för den stolta Vishets vänner
 Blir saningsdag bland dimmorskynd.—

Ur djupet utaf villans töken
 Hvad Guddom räcker facklan där,
 Hvars dag så trygg för tviflets spöken
 Så rik på tröst för hjärtat är?
 Hon Kommer för det bröst som blöder,
 Och himlen för hon i sin famn:
 Och fäster lugnet, som hon föder
 Med band af dygden, den hon stöder,
 Och Religion är hennes namn.

Ja, det är hon som lifvet hämnar
 För qualen som det täres af:
 Dess moderliga hand som jämnar
 Hvad lyckans blindhet ojämnt gaf:
 Som brottets höjda son fördömmes
 Til straffet, närdt i egen barm,
 Och åt den dygd som stoffet gömmer
 Hvars offer Minnets röst förglömmes
 Ger lönen för föracktets harm.

Det är dess dag, af dåren hädad,
 Som ter en Gud, för verlden gömd.
 Dess styrsel, okänd eller smädad,
 Dess dyrkan, vanstäld eller glömd:
 En Gud som straffets åska skakar
 Uti en verld som fjärran är,
 Där för den trycktas rätt han vakar:
 Och då han hämnaden sjelf försakar
 Oss äfven at förlåta lär. — — —

Hvad är som tröstar dina dagar,
 Du som föracktar henne än,
 Då städs du trött och gäckad jagar
 Phantomen utaf sällheten?
 Skryt, skryt ej blind at du den funnit
 I sinlig njutning, djuriskt nöjd;
 Räds at du endast ångren vunnit,
 Som följer nöjet, som försvunnit
 Med dina nötta sinnens fröjd.

Må ske, mot ödets oförrätter
 Och villans och begärens blygd
 Ditt dårligt trygga högmod sätter
 Blott ståten af den Stoiska dygd.
 Men då Passionen våldsamt ryter,
 Och plågan födes, evigt ny,
 Hvad är den dygd hvarmed du skryter?
 Et strå som stormens vrede bryter,
 En suck iblang Volcaners gny.

Förgäfves du på brister Klagar
 Du tror du i naturen fann.
 Det är en Gud som skref dess lagar,
 Och blott en Gud dem tyda Kan.
 Han som det stora hjulet vänder
 Af världens lopp, förklare den:
 Och Religionens dag han tänder
 At leda dina svaga händer,
 Som famla efter saningen. — — —

Ljus i den natt som höljer världen,
 Lugn i den sanne Visers bröst,
 Skydd emot dårskapen och flården,
 I villan dag, i plågan tröst,
 Religion! då nöjets hopp mig dårar,

Vid jämnens rop och nödens slag,
 Du bryter smärtans udd, som sårar
 Och räknar mina tysta tårar
 At vedergälla dem en dag. — —

Volcaners brak och åskans dunder!
 De vilseförda solars fall!
 Systemet skakadt i dess grunder!
 Och dödens rop och dommens Knall!
 Naturens sista stund sig röjer,
 Löst är det band den sammanhöll:
 Men i din famn jag frälst mig höjer,
 Och lugn min sänkta blick fördröjer
 På gruset af den verld som föll.

Ungdomen.

(1803.)

Täffingsskrifterna skulle detta år vara insända till sekreteraren inom den 8 oktober.¹ — Enligt dennes anteckning å hskr. inkom densamma nämnda dag som n:r 20 i skaldekonsten. — Vid titeln finnes af Rosensteins(?) hand tillskrifvet: "NB."

Hskr. egenhändig af Tegnér; kvartformat.

Dikten lästes och granskades inom akademien å sammanträdet den 18 november² med omdömet, att "författaren hade hopat målningar, men skriften fanns värd uppmärksamhet". — Granskningsnämndens medlemmar — Blom, Gyllenberg, Leopold, Sjöberg och Oxenstierna — afgåfvo yttranden vid sammanträdet den 5 december,³ hvarvid Leopolds anförande var afgörande. Han föreslog hedersomnämmande i fjärde ordningen för "Ungdomen". Häri instämde samtliga närvarande ledamöter med undantag af Fleming, som ej fann dikten värdig denna heder. Resultatet af den därefter före-

¹ Se: *Inrikes Tidningar* n:r 142, den 24 dec. 1802.

² Närvarande: kanslern Murberg och sekreteraren Rosenstein samt Fleming, Silverstolpe, Oxenstierna, Gyllenberg, Nordin, Leopold och Sjöberg.

³ Närvarande: direktören Blom, kanslern Silverstolpe och sekreteraren Rosenstein samt Tingstadius, Fleming, Lehnberg, Oxenstierna, Adlerbeth, Gyllenberg, Nordin, Leopold, Murberg och Sjöberg.

Flärden, sveket, oförrätters harm
 Sympatiens stämma än ej jäfva;
 Likars glädje lefver i din barm,
 Likars qual uti ditt hjerta bäfva.

Känslans första, vällustfulla tår
 Kommer, darrande, att Kinden skölja;
 Vänskap delar dina lätta sår,
 Kärlek tvättar dem i Letens bölja.

Der, lyft täcket från din framtid opp.
 Se hvad fröjd åt din förhoppning länad.
 Styrkan, mognad, städer der ditt lopp,
 Lyckan väntar på dig der, förtjenad.

Strida skall du der för rätt och godt,
 Lysa villan, hotad oskuld rädda;
 Mödans mål, fast höjdt i skyn, bli nådt,
 Och vid det din hvila Äran bädda.

Svaghet skall du skydda, våldet slå,
 Återge den skörd som sveket röfvat;
 Bröders tack förtjena, men försmå,
 Nöjd med minnet af den dygd du öfvat.

Retelsen uti din förväg satt
 Sjunka, djupt föraktad, vid ditt möte;
 Sanning öppna dig sin gömda skatt;
 Lugn och vishet blomma i ditt sköte.

Brott och flärd skall darra vid ditt namn,
 Tadlet fly dig, Rättvisan dig Kröna;
 Och en dag en Makas hulda famn
 Dessa dygder som hon väckt, belöna.

Glada söners oskuld, vänners tro,
 Teckna dina dagar, saligt flydda,
 Frid från himlen stiga ner och bo
 I din lyckliga och gömda hydda.

Och den lugna blick du skickar än
 På det stundande och flydda loppet,
 Skall se Minnet som en gången vän,
 Och begära intet mer af Hoppet.

Så emot ett bättre fosterland
 Skall du, lycklig fremling, ostörd vandra;
 Ge åt Dygderna din ena hand,
 Och åt Nöjet, ångerfritt, den andra.

Sakta, Yngling! — Banan är så hal
 Öfver Nøjets skimrande Kristaller.
 Sakta! — Afgrunden af ångerns qual
 Gapar vid din sida om du faller.

Gjorda om ditt bröst med ålderns is,
 Bädda molnet på din ljusa panna:
 Blif af glädjen, ej af skadan, vis.
 Yngling, fallet väntar på dig — stanna!

Men du hör ej — Hvirfveln för dig
 bort —
 Skranket brutit! — Ha! Hvad fröjd
 derutom!

»Skyndom, Bröder! — Nøjets dag är
 Kort,
 »Natten ilar mot oss: — Bröder,
 njutom!

Far då, galna Yngling! Le och njut,
 Tänk hvar blommas brytning strafflöst
 vågad;
 Dansa banan framåt — Vid dess slut
 Väntar Vämjelsen, med Kalken rågad.

Drick den då, och se dig om, och skälf,
 Se, som Furier, vid din sida vandra
 Förebråelsen utaf dig sjelf
 Och föraktet, rättvist skänkt, af andra.

Se framför dig! — Hvilken syn du har!
 Långa öcknen naken, vild och härjad.
 Ingen Kraft att njuta sommarns dar,
 Ingen skörd för ålderns vinter bergad.

Fegt förgätna pligters händeröst,
 Falska nöjens ångerfyllda minne,
 Saknans gnagorm lindad Kring ditt
 bröst,
 Ledsnans tomhet i ditt slappa sinne;

Der ditt hopp! — O i din oskults dröm
 Var det sådan sig din framtid tedde,
 Der i dans till sällhet och beröm
 Dygd och Nöje systerligt dig ledde?

Nu — hvar äro dessa dygders rön
 Hvaraf Tadlets rop låg öfverrostadt?
 Denna quäll på mödans dag så skön?
 Detta lugn af fyllda pligter tröstadt?

Minnets skatt hopspard för livvets höst, Skilj ej fegt, vid offren som du gör,
 Hoppets fyllnadsstund, så skön att bida; Hvad för dygd, från hvad för sällhet
 Fridens högtid i ditt eget bröst, vinnes;
 Allmän aktning lägrad vid din sida; Och bli priset som du strider för,
 Icke andras bifall, men ditt sinnes.

Åran, gagnet af din fosterbygd,
 Hedersglansen Kring din faders hjessa Då, låt haglet dina skördar slå
 Spridd utaf din gyllne vårdags dygd; — Stormen gny omkring dig, åskan bullra;
 Säg mig, Yngling, säg hvar äro dessa? — Lik Alcides skall du orörd stå
 Lugn med sorgens Atlas på din skullra.

Säg, betalte yrslan som dig tjust
 Ångerns straffqual, ledsnans, äckelns, Någon dag skall välta bördan ner,
 blygdens? Någon himmel skall ock dig belöna;
 Gåfvo, gåfvo, dina sinnens lust Ej i stoftets bygd, måske. — Hvad
 Några högre njutningar än dygdens? mer? —
 Äro stjernans bygder mindre sköna? —

Sade ingen oro, då din flygt
 Dansade som bäst med blixstensnällhet. O min Aura, skall min vårdags lopp
 Att hvar nöjets blomma till dig ryckt Af ditt öga afskys eller gillas?
 Stal ett hopp från frukten af dinsällhet? Af den eld som i min barm går opp
 Skall jag lysas, eller skall jag villas?

Och ju djupare med hvar minut
 Bägarn utaf njutningen du tömde
 Drack du ej allt mera, ren förut
 Smaken af den galla bottnen gömde?
 Dygdens tro, dig svuren tusen gånger?

Njut att stärkas, är Naturens lag,
 Ej att njuta endast. — Dygd är möda. — Skall jag, rodnande vid Edra namn
 Odla vis dess fält på vårens dag, Afskydd af mig sjelf, med rättvis
 Eller tänk ej hösten ger dess gröda. smärta

Gif ej nöjet blomman af ditt lif:
 Du är skyldig den åt fosterbygden. Släpa, Krossad, mot din stängda famn
 Känslans första eld ej flärden gif: Blott ett villadt och föraktadt hjerta?
 Yngling, du är skyldig den åt dygden. Eller skall jag i Passionens natt
 Ljuset af din bild, än tryggad, följa?
 Som af stjernan, högst i Norden satt,
 Seglarn lysas öfver nattens bölja.

Låt din morgon, ock på glömskans stig,
 Lysa pligtens vård och hjertats heder,
 Eller rys! skall aftonsoln för dig
 Gå bland fjällar utaf åskmoln neder. Skall jag, vändande från hafvets dån,
 Dygdens fundna perla uti handen,
 Se dig himmelsk, redan långt ifrån
 Le emot mig på den lugna stranden?

Böj ej feg för maktens öfvermod,
 För förtjensten böj, din fria panna;
 Gif för lyckan Krafter, snille, mod;
 Lyckan sjelf för pligten och det sanna. Skall det stiga ändtlig då, mitt hopp
 Uppfyldt, ur min mulna morgons
 dimma?
 Och den glans som lyst min middag
 opp
 Hvila ännu på min aftontimma?

Mot förtrycket dygdens styrka sätt,
 Dygdens lugn emot förtalets gåta;
 Vänta sannings dag, för att få rätt;
 Vänta hämdens dag, — att få förlåta.

Och sist, ledd af dig vid grafvens brädd, Tiden ilar. — Lik en Fröja ren
 Skall jag le emot dess öppna sköte, Stiger opp min Ungdom ur dess bölja:
 Liksom solen ler mot böljans bädd Må hon leda mig vid dygdens sken,
 Der hon slumrar, morgonen till möte? Eller djupt i grafvens natt mig hölja!

Kulturen och Ynglingens sotsäng eller lifvet och döden.

(1805.)

Täflingsskrifterna skulle detta år vara insända inom den 8 oktober.¹ — *Kulturen* inkom som n:r 22 och *Ynglingens sotsäng* som n:r 32.

Hskr. af dessa dikter saknas numer i Sv. akademiens arkiv.²

Enligt protokollet lästes och granskades *Kulturen* å sammanträdet den 28 november³ vid den då påbörjade granskningen af täflingsskrifterna i skaldekonsten. Om nämnda dikt heter det fullständigt: "Hade plan, som likväl egenteligen var Geografisk och Kronologisk samt røjde en lycklig Bildningsgåfva, men oreda i tankar och flera fel i ämnets utförande syntes dock utesluta denna skrift från belöning. — Herr Silverstolpe anmärkte att förtjänsterne af plan och imagination i denna skrift efter dess öfvertygelse voro sådana, att han för sin del önskade att den måtte komma under öfvervägande, icke till belöning, men till annat vedermåle af Akademiens uppmärksamhet."

Vid sammanträdet den 30 november⁴ fortsattes läsningen af prisskrifterna i poesien och gjordes början med *Ynglingens sotsäng* om hvilken det sades, att "känsla och vackra tankar, ehuru led-sagade af några fel i utförandet, berättigade denna Skrift att komma under närmare skärskådande".

¹ Se: *Inr. Tidn.* n:r 8, den 18 jan. 1805.

² Jfr inledningen.

³ Närvarande: kanslern Adlerbeth och sekreteraren Rosenstein samt Tingstadius, Silverstolpe, Oxenstierna, Blom, Gyllenborg och Ramel.

⁴ Närvarande: sekreteraren Rosenstein samt Edelcrantz, Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Blom, Ramel och Leopold.

Den 4 december¹ skreds till afdömande af priset i skaldekonsten och granskarne — Adlerbeth, Oxenstierna, Blom och Sjöberg — anmodades afgifva sina yttranden. Adlerbeth, som härvid yttrade sig först och mest vägande, uppläste ett skriftligen författadt uttalande, hvori han efter den egentliga prisfrågan förklarade, att "bland de återstående stycken finnas flera, som förtjena mention honorable. Men som jag ej nu har dem till hands, så instämmer jag gärna i hvad Akademiens öfriga Ledamöter derom behaga förordna. I synnerhet påminner jag mig Poemet öfver Äktenskapet, *En Ynglings Sotsäng*² och en Horatiansk Öfversättning, der Carmen Seulare äfven finnes". Oxenstierna instämde fullständigt med Adlerbeth; Blom och Sjöberg förbehöllo sig att framdeles yttra sig om hedersomnämmandet. Akademien beslöt också, att till nästa sammankomst uppskjuta afgörandet i denna fråga. — Vid detta tillfälle, den 9 december,³ säges det i protokollet bl. a.: "Genom de justerade protokoll och hvad Sekreteraren ur de förra protokollen utdragit, var akademien nu istånd att afgöra, hvilka skrifter borde utmärkas genom den så kallade mention honorable. Efter någon öfverläggning fastställde akademien att följande trenne, i den ordning de här uppräknas, voro ostridigt berättigade att på Högtidsdagen med heder omnämnas, nämligen *N:o 32, Ynglingens Sotsäng*,² *N:o 20, öfversättning af Horatius*, samt *N:o 17, Äktenskapet*. Men som Akademien tillika anmärkt förtjenster i *N:o 22 Kulturen*,² samt *N:o 3 och 36 öfversättningar ur Horatius*, så skulle dessa, ehuru med skillnad från de förra äfven omnämnas." — På högtidsdagen förklarade akademien, att den i "Ynglingens Sotsäng" funnit "en liflig känsla och flere utmärkta drag af snille"; och "Kulturen" hade "gjort sig förtjent af akademiens uppmärksamhet."⁴

¹ Närvarande: direktören Lehnberg, kanslern Fleming och sekreteraren Rosenstein samt Edelcrantz, Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Blom, Gyllenborg, Ramel, Leopold och Sjöberg.

² Kurs. här.

³ Närvarande: kanslern Fleming, sekreteraren Rosenstein samt Edelcrantz, Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Blom, Gyllenborg, Ramel, Leopold och Sjöberg.

⁴ Jfr *Inr. Tidn.* n:r 146, den 31 dec. 1805 samt LJUNGGREN: *Sv. vitt. hufd.*, III, s. 568 och *Sv. akad. hist.*, I, s. 240.

Försonligheten.

(1806.)

Täflingsskrifterna borde detta år vara insända till sekreteraren inom den 8 okt.¹ — Enligt dennes anteckning å hskr. inkom densamma som n:r 9 i skaldekonsten den 7 okt.

Hskr. ej af Tegnér's hand med undantag af mottot, som tillskrifvits af honom och trängts in mellan titeln och första strofen. Folioformat.

Vid sammanträdet den 18 okt.² öfverlämnades dikten till akademien tillsammans med de öfriga inkomna tjugo försöken i skaldekonsten, och granskningen uppdrogs då åt Blom, Oxenstierna, Adlerbeth och Sjöberg. — Den 27 nov.³ lästes och granskades dikten inom akademien och gjordes därvid följande uttalande: "Med flera betydliga fel och i synnerhet brist på plan samt vissa uttryck som stridde mot en god smak, ägde likväl detta stycke en förtjänst, som utmärkte detsamma bland de hittills upplästa och gjorde det värdigt att komma under öfverläggning". — Vid sammanträdet den 8 dec.⁴ afgåfvo därpå granskarne sina särskilda yttranden. Adlerbeth, som först uttalade sig, anslöt sig i fråga om hedersomnämmandet till hvad som blefve de flestas tankar. Så var äfven fallet med de öfriga granskarne, hvilka således ej särskildt omnämnde "Försonligheten". Först i den slutliga omröstningen kommer den åter tillsynes och placeras då i andra rummet bland dem, som borde erhålla "mention"; den "röjde Talang för skaldekonsten". Afståndet såväl i förhållande till det första som därpå följande hedersomnämmanden synes särskildt markeradt i protokollet. — På högtidsdagen förklarades att dikten fäst akademiens uppmärksamhet "genom

¹ Se: *Inr. Tidsn.* n:r 146, den 31 dec. 1805.

² Närvarande: kanslern Blom och sekreteraren Rosenstein samt Silverstolpe, Gyllenberg, Leopold och Sjöberg.

³ Närvarande: kanslern Blom och sekreteraren Rosenstein samt Fleming, Oxenstierna, Adlerbeth, Leopold och Sjöberg.

⁴ Närvarande: direktören Fleming och sekreteraren Rosenstein samt Blom, Edelcrantz, Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Leopold och Sjöberg.

den poetiska anda, som ehuru ännu icke genom konsten fullkomnad deruti röjer sig“.¹

Försonligheten.

Ode

Låt oförrätt bli glömd så snart den är begråten
Och Hämnden dö i Ångrens famn

*Oxenstierna.*²

När de Store ödelägga
för sin nyck en osäll värld,
och i Themis vågskål lägga
ej sin rätt, men sina svärd;
när de svagare förtryckta
vinka sveken till sin strid; —
i ditt eget hjerta flykta,
och slut der med världen frid.

Dagen kommer från det Höga,
blomman öppnas, fälten le.
Menska, låt Hans rena öga
i ditt bröst blott oskuld se.
Qvällen kommer med sin stjerna,
Hvilket lugn kring dal och fjäll!
Stäng för hat din barm så gerna
som för nattens vind ditt tjäll.

Döm ej strax den vilseförda,
stolte Vise, med förakt.
Icke vägde du den börda
Ödet på hans skullra lagt;
Icke talde du de strider,
som han stridde för sin dygd?
Icke wet du hwad han lider
af sin ånger, af sin blygd?

Trotsa, svage, ej på stödet
af din dygd i stoftets värld.
Öfver molnen sitter Ödet,
och ur natten slår dess svärd.

Lik en trolös vän försvinner
all den kraft ditt hjerta fått,
och du ser dig om och finner
dig allena med ditt brott.

Ofvan skyarna förbarmar
sig en Kärlek öfver dig,
som i faderliga armar
håller världen, håller mig ·
Och du låter Ångren gråta,
och du ser ej nödens fjät,
vill ej älska, ej förlåta
Menniska, fast Gud förlät!

Hvarför mörda dessa händer,
Hvi stå Hyddorna i brand?
denna bölja hvarför länder
Hon så blodig till vår strand?
Hjeltar, bödlar från Er panna
låt mig rifva lagrens blad.
Låt min lyra dyrt förbanna
hvarje lyra som Er qvad.

Edra ryktens örnar flyga
vilda, blodiga, mot skyn.
Snart dock Edra minnen smyga
rodnande ifrån vår syn
Intet hjerta, blott en runa
död och kall, Er hugkomst bär.
Skin på grafven ej du Luna,
och du blomma, gro ej der!

¹ Se: *Inr. Tidn.* n:r 141, den 30 dec. 1806 samt LJUNGGREN: *Sv. vitt. häfd.*, III, s. 569 f. och *Sv. akad. hist.*, I, s. 246.

² Ur: *Oskuldens religion*, (versionen i *Arbeten*, 1. Del, Sthlm 1805, s. 164).
— Den första anförda versraden, här något felaktigt citerad, börjar egentligen:
»[Låt hjärtat af en bror förenas med dess namn:]
en svaghet vara glömd etc.»

Frid, Nationer! Jordens Kungar.
 frid i edra spirors Hägn!
 Länge nog Er åska ljungar,
 Gläd oss med ett sommarregn.
 Vården den förfusna knoppen
 af vår sällhet. Ingen dröm
 vare folkens endragt. — Droppen
 intet blod i tidens ström!

Och du grymme som förkunnar
 Hat och mord i Himlens namn;
 ve den torfva som dig unnar
 någon Hvila i sin famn!
 O Hur mörk i tidehvarfven
 står ännu din vålnad kvar!
 huru heligt djefvulsk larfven
 som din nakna ondska bar!

Ser du, ingen bulla signar,
 intet svärd dig skyddar mer.
 Snart din afgrundslära dignar
 som ett slaget villdjur ner.
 Vantrons långa dröm är faren;
 gif den vakna Jorden ro. —
 Gå, predika i Tartaren
 och lär djeflarna din tro.

O, hwad gör det hur vi kalla
 denna far som ingen ser?
 för hwad dyrkad bild vi falla,
 solen eller korset, ner?
 Männ den Vise med sin lära
 än så djup, så konstigt byggd,
 kommer verldens Gud mer nära
 än den Wilde med sin dygd?

Trösta jordens myrjader,¹
 lär den Kärlek, Religion!
 visa oss en vän en fader,
 nog hörs Dunderarn från sin thron.
 Helig ware dig hvar redlig,
 fast han ej din orden bar!
 Fridens lära vare fredlig
 som dess första Härold var!

O! hur kom du lik en aning
 ifrån himlen, tröstfullt hög,
 och till ledsven² för min spaning
 som en svan i natten flög!
 Hur du målade de landen
 bortom dagens nergång hän
 der den rena, frie anden
 vandrar under Edens trän!

Menska, någon himelsk flamma
 lefver i dig; släck ej den.
 Lär dig något ord att stamma
 af Guds språk, förlåtelsen.
 Tänk på oförrätter bara
 som på döda; glöm och tig;
 men låt hvar välgärning vara
 evig som en Gud för dig.

Är du lycklig, är du ärad
 hvarför hatar du, Barbar?
 hvarför stänger du förfärad
 ormen i ditt Eden kvar?
 Räck oss handen: vägra ingen,
 att hvar glädje som du njöt
 flyger genom brödraringen,
 liksom en elektrisk stöt.

Om du lider, om du faller
 trampad af din fiende,
 genom lifvets fängselgaller
 in i fria himlen se;
 der hvar hatfull själ, hvar bitter
 svartnar som en slocknad brand
 och Försonligheten sitter
 på den Högstes höggra hand.

Du som solar dig i vården
 af din ungdom; le och njut,
 och ur sköna rosengården
 rota hatets ogräs ut.
 Dela gladt din fest med andra
 och ur Kärlekens pokal
 drick dig varm förrn du skall vandra
 ner i årens kalla dal.

¹ Myrjader, blyertsändring från *merjader*.

² ledsven, blyertsändring från *ledsvan*.

Du som släpar sista stenen
 opp till lifvets pyramid,
 vill du från dess topp se scenen
 utan fasa, så äg frid!
 Låt hvart hatfullt minne falla
 som ett svärd i glömskans haf!
 Endast gode andar kalla
 opp ur det förfutnas graf!

Tag din oskuld's hvita kläder,
 tvätta bort hvar fläck, hvart dam,
 svaga menska, förrn du träder
 för den stora spegeln fram,
 der hvar hämdlust som förseglas
 djupt i natten af ditt bröst,
 der hvar ädel tanke speglas
 till din fasa, till din tröst!

När, lik fogeln förrn han svingar
 ur den bur han öppnad får,
 Anden ren med sträckta vingar
 uppå grafvens tröskel står;
 tänk hvad fasa om ett ödsligt
 blodigt minne lyfte sig
 som ett moln, och stege plötsligt
 mellan fridens Gud och dig.

Lef: till tyngden af ditt öde
 lägg ej hatets tyngd: gör godt,
 dö, och hoppas bland de döde
 ingen hämd, försoning blott.
 Ingen ånger, ingen vrede
 öfver Stygen tränge sig:
 Stilla saligheter brede
 sina vingar öfver dig.

Som en lefvande Messias
 i vårt hjerta uppenbar,
 född af oskuld, som Marias,
 bild, som han, af verdens far,
 kom, Försonlighet, och köp oss
 ur det Ondas hand igen.
 I din helga vilja döp oss
 till den nya födelsen.

Stå vid thronerna och vaka,
 bed för ett olyckligt folk,
 och håll gråtande tillbaka
 svekets redan dragna dolk,
 Lossa hjelmen af de gamla
 blinda, bittra aggens hop.
 Alla splitets händer samla
 till ett enda handslag hop.

Tag förtviflans tunga klyfta
 från den fallnes skullra af,
 opp ur gruset ångren lyfta,
 och lägg misstron i sin graf!
 Odlå i hvart bröst ett Eden
 för det gamla som försvann;
 knyt¹ ihop den brustna keden
 mellan Gud och menniskan!

Ännu far du, tröttad dufva
 ut kring syndaflo den sänd.
 En gång, en gång med din ljuvva
 oljoquist tillbakavänd!
 Hatets svarta korpar dröje
 ute ibland svallets natt.
 Menskligheten, frälst, sig höje
 på det nya Ararath!

Försonligheten.

(1808.)

Täflingskrifterna skulle detta år vara insända till sekreteraren inom den 8 oktober.² — Enligt dennes anteckning å hskr. inkom densamma som n:r 9 i skaldekonsten den 7 oktober.

¹ knyt, blyertsändring från *sköt*.

² Jfr *Inr. Tidn.* n:r 145, den 29 dec. 1807.

Hskr. ej af Tegnér's hand med undantag för skrifvelsen till akademien. Titel, motto och underrubrik af annan hand än själfva dikten. — Kwartformat.

Den 14 november¹ fortsattes enligt protokollet den redan förut påbörjade läsningen inom akademien af täflingsskrifterna i skaldekonsten och gjordes början med "Försonligheten", hvarom det heter: "Ehuru detta stycke fanns ojemnt, syntes det dock genom flera goda ställen förtjent af att komma under närmare öfvervägande". — Den 24 november,² då akademien företog afdömandet af täflingen i skaldekonsten, afgåfvo granskarne — Adlerbeth, Blom, Leopold och Sjöberg — sina yttranden. "Såväl Granskarne som de öfrige Ledamöter blefvo enhälligt af den tanke, att N:o 16 Friheten i främsta rummet och dernäst N:o 9 Skaldekonsten, N:o 19 *Försonligheten*³ skulle på Högtidsdagen genom Hedersomnämmandet utmärkas i afseende på de förtjänster, som för hvardera af dem under läsningen blifvit anmärkte och nu af Granskarne upprepade." — På högtidsdagen sades om dikten, att den "hade genom lyckliga drag fäst Academiens uppmärksamhet".⁴

Försonligheten.

Låt oförrätt bli glömd så snart den är begråten
Och hämden dö i ångrens famn.

*Oxenstjerna.*⁵

Täflingsskrift i Svenska Akademien 1808.

Detta Stycke har redan för 2:ne år sedan varit inlemnadt till Svenska Akademien. Det mindre ofördelaktiga⁶ omdöme som då blifwit fällt deröfver har gifwit Författaren anledning att försöka några ändringar derwid,

¹ Närvarande: sekreteraren von Rosenstein, Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Leopold och Sjöberg.

² Närvarande: direktören Fleming, sekreteraren Rosenstein samt Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Zibet, Blom, Leopold och Sjöberg.

³ Kurs. här. — N:o 19 felskrifvet för n:r 9. 19 var däremot diktens nummer i 1806 års version. Kan måhända detta bevisa, att man i akademien haft den tidigare versionen framme i och för jämförelse?

⁴ Jfr *Inr. Tidn.* n:r 149, den 28 dec. 1808 samt LJUNGGREN: *Sv. vitt. häfd.*, III, s. 570 och *Sv. akad. hist.*, I, s. 249.

⁵ Jfr 1806 års version.

⁶ Hos LJUNGGREN: *Sv. vitt. häfd.*, III, s. 570, felaktigt citeradt: *mindre fördelaktiga*.

hwilka nu underkastas Academiens ompröfning. I händelse det ej skulle anses wärdigt någon belöning, wågar likwäl Författaren såsom en ynnest utbedja sig Academiens omdöme deröfwer, till egen upplysning och rättelse.

När de Store ödelägga
För sin nyck en osäll werld,
Och i Themis vågskål lägga
Ej sin rätt, men sina Svärd:
När den Svagare förtryckta¹
Svekets dolk i gördlen bär,
I ditt eget hjärta flyckta²,
Och slut frid med verlden där.

Dagen stiger på det höga,
Blomman öppnas, fälten le,
Menska, lät hans rena öga
I ditt bröst blott oskuld se.
Qvällen kommer med sin stjärna,
lugnet rår kring dal och fjäll:
Stäng för hat din barm så gärna
Som för nattens vind ditt tjäll.

Döm ej strax den vilseförda,
Stolta vise, med förakt.
Icke wägede du den börda
Smärtan på hans skullra lagt.
Någon högre magt befaller
Öfver menskan: lär och tig.
När hon en gång mognat³, faller
Ödets frukt dock ner på dig.

Du som går att kufva jorden
Sköflad för din ärestod
Hör från Södren och från Norden
Ropar mot dig Abels blod.
I din bädd när natten tiger
Kall hans vålnad lägger sig:
När du opp på Thronen stiger
Är han redan före dig.

Frid, Nationer, Jordens Förstar,
Frid i edra spirors hägn:
Ach den usla jorden törstar
Icke efter blod, men regn.
Blott mot våld, mot villans ifver
Ware edra härnadståg:
Genom lundar af Oliver
Leden tidens stilla våg.

Och du Grymme som förkunnar
Hämd och hat i Himlens namn.
Ser du icke att han unnar
Rum åt alla i sin famn.
We den smickerfödda runa
som ditt namn till minnet bär,
Skin på grafven ej, du Luna,
Och du Blomma, gro ej där! —

Tankan är dock fri: du⁴ binder
Ej den väldige med hot:
Fruktan bleknar ej hans kinder,
Bojan tynger ej hans fot.
Wantrons långa dröm är faren,
Gif den vakna jorden ro:
Gå, prädika i Tartaren
Och lär djäflerna din tro.

O hvad gör det hur vi kalla⁵
Denne far som ingen ser? —
För hvad dyrkad bild vi falla⁶
För hvad heligt tekn ner! —
Mån den vise med sin lära
Än så djup, så konstigt bygd.
Kommer verldens Gud mer nära
än den wilde med sin dygd? —

Hör mig, Hör mig Gode fader
Wäsen bakom verlden gömdt! —
Blidka jordens myriader,
Led de vilda, som dig glömt.
Låt mig älska hvarje redlig
fast han ej min orden bar:
Fridens lära vare fredlig
Som dess första Härold var.

O Hur kom hon som en aning
Ifrån himlen ljuf och hög,
Och till Ledsven för vår spaning
Som en Svan i natten flög
Hur hon målade de landen
Bortom grafvens nedgång hän
Där den rena, fria Anden
Wandrar under Edens trän.

¹ förtryckta ändradt i hskr. från: *förtryckte*.

² flyckta ändradt från: *flyckte*.

³ mognat ändradt från: *moget*.

⁴ du ändradt från: *den*.

⁵ kalla ändradt från: *kalle*.

⁶ falla ändradt från: *falle*.

Menska, någon himmelsk flamma
 Lefver i dig: Släck ej den
 Lär dig något ord att stamma
 Af Guds språk¹: Förlåtelsen
 Tro hvar oförrätt en tärning
 kastad med förlust: glöm den:
 minnet tryck af hvar välgärning
 Till ditt hjärta som en vän.

Är du lycklig och tillbeden
 Hvarför hatar du, Barbar?
 Hvarför håller i ditt Eden
 Du den vilde ormen kvar?
 Räck din hand: Förvägra ingen,
 Låt hvar glädje som du njöt
 Flyga genom Brödra ringen,
 Liksom en elektrisk stöt.

Om du lider, om du faller
 Trampad af din fiende
 Genom lifvets fångsell-galler
 In i fria himlen se:
 Där hvar hatfull själ, hvar bitter
 Svartnar som en slocknad brand,
 Och försonligheten sitter
 På den högstes högra hand.

Yngling du hvars stjärna rullar
 Öfver lifvets paradiset,
 Sola dig på dina kullar,
 Hata ej, var glad och vis
 Medan än bekymret tiger
 Drick ur kärlekens pokal,
 Drick dig varm, förr än du stiger
 ner i årens kalla dal.

Du som ren med fulla händer
 Uppå lifvets Zenit står.
 Gör det goda förn du vänder
 Åter med förblekta hår.
 Res med svettig flit din boning,
 Bygg den uti fridens land:
 Bjud hvar ovän till försoning
 Och hvar vän till stöd, din hand.

Du som släper sista stenen
 Upp till lifvets pyramid
 Will du från dess topp se scenen
 Utan fasa, så äg frid.

Låt hvart hatfullt minne falla
 Som ett svärd i glömskans haf;
 Endast Goda Andar kalla
 Opp ur det förflutnas graf.

Tag din² Oskulds hvita kläder
 Skaka bort hvart jordiskt dam
 Svaga menskja, ty du träder
 För den stora speglen fram,
 Där hvart upsåt som förseglas
 Djupt i natten af ditt bröst,
 Där hvar ädel tanka speglas
 Svaga menska, till din tröst.

Och hvart hemligt brott ej minder
 Hvarje bårtgömd ondska där
 Stiger fram med bleka kinder
 Wittnar emot dig och svär:
 Lik en trolös slaf hvars sista
 ånger samlar hop dess mod:
 Furier i Demanter rista
 Wittnesmälet in med blod.

Lef: till tyngden af ditt öde
 Lägg ej hatets tyngd: gör godt
 Dö, och hoppas bland de döda
 Ingen hämd, försoning blott
 Ingen ånger, ingen vrede
 Öfver Stygen tränger sig:
 Stilla saligheter brede
 sina vingar öfver dig.

Tro ej äldrens³ dag som haltar
 Kraftlös på sin krycka fram
 Till den sena ångrens altar
 Renar nog en otacksam.
 Sen du hatat utan skoning,
 Bortvist ångren utan blygd,
 Will du köpa dig försoning
 Med en timmas tvugna dygd

Himlens dygd kom att försona
 Med sig sjelf en fallen ätt,
 Och en klarnad dag din krona
 Uppå tidens tinning sätt
 Utur bojan hör den gamla
 Den förgätne Nödens rop:
 Alla stridens händer samla
 Till ett enda handslag hop.

¹ språk ändradt från: *ord*

² din ändradt från: *dig*.

³ äldrens ändradt från: *ångrens*.

Svea.

(1811.)

Täflingsskrifterna skulle detta år vara insända till sekreteraren innan den 8 oktober.¹ — Enligt dennes anteckning å hskr. inkom densamma som n:r 15 i skaldekonsten den 7 oktober.

Hskr. egenhändig af Tegnér; kvartformat.

Till komplettering af den redogörelse som Ljunggren² lämnat af Sveas behandling inom akademien, anföras här följande ur protokollet hämtade upplysningar.

Dikten aflämnades till akademien vid sammanträdet den 17 oktober tillsammans med de öfriga 16 täflingsskrifterna i skaldekonsten. Härvid voro direktören Silverstolpe, sekreteraren Rosenstein samt Wallin, Fleming, Lindblom, Oxenstierna, Adlerbeth, Leopold och Sjöberg tillstädes. — Vid läsningen af dikten den 21 november närvaro direktören Silverstolpe, kanslern Blom och sekreteraren Rosenstein samt Wallin, Edelerantz, Fleming, Oxenstierna, Adlerbeth, Ramel, Leopold och Sjöberg. — För sammanträdet den 2 december, då granskarne afgåfvo sina utlåtanden och prisfrågan afgjordes, är Ljunggrens redogörelse fullständig och upptager äfven de närvarande ledamöternas namn.³ — Den 9 december, då Adlerbeth, Franzén och Wallin uppläste sina anmärkningar, voro, utom dem, direktören-sekreteraren Rosenstein samt Edelerantz, Lindblom, Silverstolpe och Sjöberg tillstädes. Akademiens beslut med anledning af anmärkningarna löd ordagrant, att den "updrog Secreteraren att om den ännu okände Författaren anmälte sig, på tjänligt sätt gifva honom del af dessa anmärkningar, dem Academien ansåg ledande till nyttiga rättelser och till verkelig förbättring af förenämde Skaldeestycke". — Den 19 december, då författarens namn tillkännagafs och beslut fattades om poemets läsning på högtidsdagen, närvaro direktören-sekreteraren Rosenstein, kanslern Franzén samt Wallin, Edelerantz, Fleming, Lindblom, Silverstolpe, Adlerbeth, Blom, Leopold, Wetterstedt och Sjöberg. — På årets högtidsdag

¹ Jfr *Inr. Tidn.* n:r 150, den 29 dec. 1810.

² LJUNGGREN, G.: *Svea, Inbjudningsskrift* och *Sv. akad. hist.*, I, s. 289 ff.

³ Se: LJUNGGREN, G.: *Svea. Inbjudningsskrift*, s. 2 ff.

voro, utom direktören-sekreteraren Rosenstein och kanslern Franzén, Wallin, Edelcrantz, Fleming, Lindblom, Silverstolpe, Oxenstierna, Adlerbeth, Blom, Wetterstedt och Sjöberg närvarande.¹

År 1815 diskuterades, med anledning af tryckningen, Svea åter i akademien. Den 16 februari, då, utom direktören Silverstolpe, kanslern Ramel och sekreteraren Rosenstein, Oxenstierna, Adlerbeth, Rutström och Leopold voro närvarande, heter det fullständigt i protokollet: "Sekreteraren erinrade Akademien, att då Professor Tegnér år 1811 erhållit stora Priset för Skaldestycket Swea, hade det skett med vilkor at rättelser, hvilka blifvit föreslagne af Herr Friherre Adlerbeth, Herr Franzén och Herr Wallin, samt Herr Tegnér meddelade under dess vistande i Stockholm i början af år 1812.² Herr Tegnér hade väl icke återlämnat dessa anmärkningar, men i anledning af desamma under påföljande Riksdag i Örebro, med Herr Friherre Adlerbeth öfverenskommit om rättelser. Då nu skaldestycket Svea snart borde tryckas, torde Akademien täckas taga rättelserne i öfvervägande samt fatta sitt beslut. — Akademien anmodade Sekreteraren, att af rättelserna lemna Herr Wallin del."

Den 23 februari, då "Herr Wallin återlemnade skaldestycket Svea af Herr Tegnér" med muntliga anmärkningar och akademien med anledning däraf fattade sitt hos Ljunggren³ meddelade beslut om upptagande af de gamla protokollen, voro, utom Wallin och sekreteraren Rosenstein, Edelcrantz, Adlerbeth, Blom, Rutström, Leopold och Wetterstedt tillstädes.

Den 2 mars voro följande ledamöter närvarande: direktören Silverstolpe och sekreteraren Rosenstein samt Wallin, Tingstadius, Lindblom, Adlerbeth, Rutström, Leopold och Wetterstedt. "Akademien återtog den vid sista sammankomst började öfverläggning, rörande de anmärkningar, som blifvit gjorda vid det belönta skaldestycket Svea, och ehuru fråga uppstod, särdeles genom herr Wallins yttrande, om ytterligare förbättringar i de medföljande Dithyramber,

¹ Rörande högtidsdagen 1811 se äfven: *Inr. Tidsn.* n:r 150, d. 31 dec. 1811, samt *Sv. Akad. Handlingar efter 1796*, D. 5, Sthlm 1817, s. 151 ff.

² Enl. prot. för samtr. 6 febr. 1912 hade anmärkningarna dessförinnan meddelats Tegnér af Adlerbeth.

³ »Svea», s. 11 f.

dock som af de Protokoller, hvilke blifvit hållne år 1811, då stora Priset tillades detta stycke, inhämtades, att icke allenast det egentliga Poëmet, utan äfven Dithyramberne blifvit belönte; så beslöt Akademien att vid dessa sistnämde icke nu mera äska andra rättelser, än dem, till hvilka författaren samtyckt, och endast tillägga *en underrättelse till läsaren*.¹ — Om beskaffenheten af denna underrättelse discurerades; och uppdrogs Secreteraren att, i anledning af discurerne, föreslå densamma.²

Det afgörande beslutet fattades slutligen den 9 mars. Närvarande vid detta tillfälle voro direktören Silverstolpe och sekreteraren Rosenstein samt Edelcrantz, Tingstadius, Lindblom, Oxenstierna, Adlerbeth, Blom, Rutström, Leopold och Wetterstedt. Protokollet säger i denna fråga till en början: "Akademien återtog nu öfverläggningen, rörande en föreslagen underrättelse, som borde införas i Handlingarne, i afseende på de dithyramber, hvilka medföljde³ det år 1811 belönte skaldestycket Svea". För den fortsatta öfverläggningen och därefter fattade beslut är Ljunggrens redogörelse fullständig.

De smärre afvikelser, som denna täflingsexemplarets version äger i förhållande till den ursprungliga handskriftens,⁴ äro förtecknade af J. Samzelius i hans textkritiska behandling af Svea, hvarför dit hänvisas.

Tegnér's kommentar till andra akademi- handskriften af Svea.

Med anledning af Svenska akademiens genom Adlerbeth framförda och ofvan nämnda första anmärkningar beträffande Svea

¹ Kurs. i protokollet.

² Jfr LJUNGGREN: *Sv. akad. hist.*, I, s. 295, noten, där den af Wallin formulerade »underrättelsen» anföres.

³ Formuleringen här och i föregående protokoll torde observeras. Därpå framgår att man från akademiens sida in i det sista betraktade alexandrinpartiet som den egentliga dikten och dithyramberna blott såsom ett bihang därtill.

⁴ Handskrift i Tegnér'samlingen i Lund, tryckt, ehuru ej fullt exakt, i E. TEGNÉR: *Efterl. skrifter*, D. 1, s. 68 ff. och därefter omtryckt i E. TEGNÉR: *Saml. skrifter*, Jubelfestupplaga, D. VII, s. 136 ff.

öfverlämnade Tegnér tydligen ett nytt manuskript till Adlerbeth vid riksdagen i Örebro 1812, försedt med de ändringar, som författaren funnit lämpliga. Som en kommentar härtill bör man betrakta följande i Sv. Akademiens arkiv befintliga anteckningar af Tegnér's hand. Dessas innehåll och lydelse bevisa nämligen, att de måste äga till utgångspunkt en annan handskrift än den till täflan insända och att densamma måste vara identisk med den version, som år 1812 meddelades Adlerbeth och till hvilkens motsvarande siffror de här inom () stående siffrorna således hänvisa.

För orienteringens skull äro här införda hänvisningar — såväl till den text, hvilken legat till grund för Tegnér, då han företog ändringarna med anledning af akademiens första anmärkningar, nämligen den i Tegnér'samlingen i Lund befintliga, förut omnämnda äldsta kända handskriften [L.] — som ock till trycket i Sv. Akademiens Handlingar¹ [A], där dessa Tegnér's ändringar äro iakttagna.

För öfrigt hänvisas äfven härvidlag till Samzelius' uppsats.

Hskr. saknar rubrik.

-
- (1) I stället för:

Och vän af tidens skick, det smältande och ljufva
han fire nöjets dar och mate sångens dufva.

[L: 9, 10. — A: 9, 10.]

- (2) Förut: »Upphugger nattbetäckt sin enda skatt ur hällen», ty alla skatter, då man dermed, som vanligt, förstår metaller, hämtas väl ur bergen. Hvad ordet »Upphugger» angår, så är det, så wida jag vet, allmänt brukligt. Upptaga, upphämta, uppfordra, som skulle kunna swara deremot, synas mig alla mindre passande. [L: 22. — A: 22.]

- (3) I stället för: »Hör på Naturens röst» etc., efter den ej införes talande. [L: 29. — A: 29.]

- (4) Förut: Fritt och djerft kring fjellen etc. [L: 45. — A: 45.]

- (5) Förvägna i stället för förvägna, som ej lär vara god Svenska. Jag har ej kunnat finna något annat Epithet som fullkomligen uttryckte min mening. [L: 46. — A: 46.]

¹ Sv. Akademiens Handlingar efter 1796, Del. 5, s. 155 ff.

- (6) Förut: Här ser du dal vid dal till jordens afgrund gungad,
der stiger klyft på klyft af jättehänder slungad.
[L: 49, 50. — A: 49, 50.]
- (7) I stället för: Utöfver skullran hän etc.; för att utmärka bergens höjd.
[L: 51. — A: 51.]
- (8) I stället för:
Här vill naturen se det dristiga och höga
se kraft i hvarje arm, och mod i hvarje öga.
[L: 53, 54. — A: 53, 54.]
- (9) Mot denna vers har blifvit anmärkt att »ur» vore bättre än »i». Men säger man icke verkel. skymta (neml. skymta fram) i natten? Äfvenså försvinna i natten? Försvinna ur natten ger en helt annan mening. [L: 62. — A: 62.]
- (10) En verld i stället för verlden är anmärkt såsom betänkeligt. Men en verld kunde väl här förklaras såsom: en hel verld, äfven som man säger äran af ett land, styrkan af ett rike. I fall detta talesätt ej kan gillas, så borde äfven den längre ner förekommande versen:
Och Segrarn står bredvid, beundrad af en verld
förändras, utan att likväl dervid någon anmärkning blifvit gjord.
[L: 72. — A: 72.]
- (11) Jag erkänner gerna att uttrycket är mindre wanligt och att man ej kan kalla en Hydda Gästfrihet. Ville man subtilisera så skulle man väl kunna betrakta Gästfriheten som en Skylt; men det wore i sanning att drifwa Spitsfundigheten allt för långt. En annan fråga synes mig vara huruwida icke i Poësi en dylik Figur kan både förstås och tålas. Hamlets berömda utrop hos Shakespeare: »Fragility, thy name is Woman!»¹ är alldeles samma talesätt ehuru visserl. intet Fruntimmer varit nog uppriktigt att kalla sig så; och hos en berömd inhemsk Skald heter det om dåliga Poëter:
De kallas Legio, ty de äro många,
ehuru vi, som bekant är, ha andra namn. [L: 82. — A: 82.]
- (12) I stället för: Han fruktade sin Gud och fruktade ej annan.
[L: (85,) 86. — A: (85,) 86.]

¹ *Hamlet*, Akt. I, sc. 2.

- (13) Jag erkänner att »lumpen» är ett trivialt ord; men månne det icke på detta ställe kunde vara tjenligt såsom ett uttryck af förakt och förtrytsamhet? [*L: 105. — A: 105.*]
- (14) »Dö», i stället för »fall» gjorde här Antithesen fullkomligare; men ett Folk, ett land, hvarom här är fråga, säges falla; men månne äfven dö, i denna bemärkelse? [*L: 106. — A: 106.*]
- (15) I stället för:
 Du sofver, Svea Folk, på branten af en afgrund
 Men Våld och Barbari, men rotadt Hat och afund
 de vaka omkring dig. O väckte dig min röst!
 O stege än en gång, som förr, ditt fria bröst!
 [*L: 125—128. — A: 125—128.*]
- (16) I stället för:
 Der flamma gyllne Torn i kärn dem vi ej sågo
 och flottor hota nu der Fiskarbåtar lågo.
 [*L: 133, 134. — A: 133, 134.*]
- (17) Denna och följande verser till och med: »Var viss, det klappar ock uppå din fjellport snart, med undantag af 3 el. 4, äro nya, i stället för: »En annan skär vår skörd och upptar klippans jern — — — Hvad blir det af den jord som värjdes af Ert mod», hvilka blifvit utslutna såsom ansedde stötande för Ryssland. Författaren har härwid, så widt honom möjligt varit, sökt att begagna sig af den anvisning han erhållit. [*L: 135—144. — A: 135—164.*]
- (18) ... och himlen sig förbarmar. Mot denna Hemistiche är anmärkt att den synes tillkommen blott för rimmets skuld. Så troligt detta kunde synas så har dock min mening varit att dermed uttrycka huru man wid förswaret af vårt Swea borde räkna ej blott på dess egen kraft, eller dess geografiska belägenhet, utan äfven på bistånd af en högre skyddande makt; en tanke som vid detta tillfälle ej syntes mig så alldeles opassande. Skall någon förändring göras härvid så kan jag ej finna någon bättre än den föreslagna:
 Se, Belten kring dig än de fria armar kasta,
 och fjellens fästning står, den skyhöga, den fasta,
 ehuru den omnämnda idén derifrån är utesluten. [*L: 158. — A: 174.*]
- (19) Det bor en Gud i Sängen. Skulle vara en blott öfversättning af det bekanta: Est Deus in nobis. [*L: 170. — A: 186.*]

- (20) I stället för: Mulna hjeltar
skaka Fädrens spjut.
Striden wältar
som en huggorm ut etc.
[L: 193—196. — A: 209—212.]
- (21) Strid är för Norden. Det föreslagna: »Striden för Norden», torde väl vara språkriktigare, men det andra synes mig mera abrupt och skyn-
dande och derföre på detta ställe mera passande. [L: 202. — A: 218.]
- (22) I stället för: Stormvinden dör
Solen går under.
AsaThor kör
smattrande dunder.
[L: 205—208. — A: 221—224.]
- (23) Dimmiga händer. Jag har på detta ställe ej kunnat finna något mera
passande Epithet. Det synes mig uttrycka en vålnads luftiga, kropp-
lösa Gestalt. Hos Ossian förekommer cloudy, airy ofta på samma sätt.
[L: 216. — A: 232.]
- (24) I stället för: Från dem af hjelten etc. [L: 218. — A: 234.]
- (25) Den Slagtning är slagen. Man säger slå ett slag. Hvarför icke äfven,
efter Analogien, slå en Slagtning, då slagtning äfvenså väl som slag
kommer af slå? På Tyska åtminstone säger man: die Schlacht ist
geschlagen. — Den slagtning i stället för slagtningen är en construc-
tion, nu mera föråldrad, jag erkänner det, men som äfven derigenom
har, som det synes mig, något högtidligt. I Danskän är den bibe-
hållen. [L: 223. — A: 239.]
- (26) Sjuncker i stället för ligger. [L: 225. — A: 241.]
- (27) I stället för: Ej skilda Stånd men blott ett Brödrafolk.
[L: 246. — A: 262.]
- (28) I stället för: I stilla dalar sitta glada slägter
kring tarfligt bord inunder Fädrens lind
och Seder skina uti hvita drägter
och oskuld rodnar etc.
[L: 251—253. — A: 267—269.]

- (29) Högtidlig i stället för allvarsam. [*L: 265. — A: 281.*]
- (30) Norrskensnatt för Norrskensnatten, Indefinit. för Definit. Är något ej ovanligt hos våra bästa Poëter.
 Dårskap gret, Förnuftet log. Leopold.¹
 Mot oförrätters våld från kojans upp till *throne*
 är hämd Naturens rop etc. Leopold.²
 Der ej -syns menskofjät, ej rök vid himlabryn. Franz.³
 och hundra dylika exempel. [*L: 270. — A: 286.*]
- (31) — Ordet *matt* är anmärkt såsom föga passande till stjernornas ljus. Men säger man icke ett matt sken, en matt dager, en matt strimma? — [*L: 274. — A: 290.*]
- (32) Rann opp, för Sprang opp. [*L: 282. — A: 298.*]
- (33) Sken på mitt hopp är anmärkt som obegripligt. Jag trodde mig dermed ha uttryckt: upplyste min förhoppning, lyste på mig som hoppades. Jag har svårt för att öfvertala mig att denna poëtiska figur skulle vara ovanlig.
 Den sol som tänds, ditt högmod ser
 den som går ner etc. Leopold.⁴
 Men om Solen kan sägas se ner på mitt högmod, hvarför skulle hon ej kunna sägas skina på mitt hopp? [*L: 284. — A: 300.*]
- (34) Versen är anmärkt som hård, förmodligen genom sammanstötandet af flere enstafviga ord. Den har i det fallet flere Bröder i detta Poëm. I stället är föreslaget: De sjöngo om dagen till Synens fullbordan, som utan twifwel faller lättare för örat; men jag twiflar att »sjunga om en dag» uttrycker på detta ställe aldeles det samma som att sjunga (besjunga) en dag? [*L: 287. — A: 303.*]
- (35) Jag har trott mig kunna bibehålla denna Strof. Att *Östern* som här förekommer skulle kunna beteckna annat än regionen för Solens uppgång el. innehålla en förtäckt uppmaning mot Ryssland, synes mig så mycket mindre att befara som nu mera intet af det föregående i

¹ Ur: »*Sång öfver Kellgrens död*».

² Ur: »*Religionen*».

³ Ur: »*Emili eller En afton i Lappland*», Tredje stunden (Skaldestycken, Åbo 1810, s. 99.). Citatet, något felaktigt anfördt, lyder egentligen: »der ej ses menskofjät, ej rök vid himlens rand».

⁴ Ur: »*Öfver begäret till ett odödligt namn*».

Poëmet utmärker något fiendtligt tänkesätt mot denna Makt. — Om den för öfrigt skulle synas innebära någon önskan af ett nytt krig, så visar allt det föregående att här blott kan vara fråga om ett försvarskrig mot hvilken angripare af vårt sjelfbestånd som helst. Äfven i detta afseende är det mindre kriget sjelf, än dess förväntade följder, vår stadfästade frihet, vår återvundna ära bland Nationerna, som önskas. [L: 289. — A: 305.]

- (36) Kören i stället för Kusken. — Att meningen skulle wara: Kuska på Sweas kronor (som i sanning ej vore någon) är ett misstag förmodel. föranledt af en felaktig interpunctering, och som jag hoppas genom en riktigare är förekommet.¹ [L: 296 ff. — A: 312 ff.]
- (37) Här i Tidens höst. *Här* är anmärkt som cheville, och för meningen onyttigt. Saken vore lätt hjälpt om man satte uti för här i. Men säger man icke här i Tiden, här i landet, då frågan är om något närvarande. Skall Svea falla uti tidens höst, kunde, svårligen betyda annat än: Skall Svea falla, en gång, framdeles, i tidens mognad, vid tidens slut; och derom lär yäl icke kunna vara någon fråga. Deremot har jag genom ordet »här» velat uttrycka att denna Tidens höst redan för närvarande är inne, att tidens tecken hänvisa på dess annalkande förstöring. [L: 305. — A: 321.]

¹ I *Sv. Akad:s Handl.* är v. 313 afslutad med ett —, hvilket saknas i täflingshandskriften.